

Sygn. akt X K 301/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 4 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący - SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant – Mateusz Patelczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29 sierpnia 2017 roku, 16 listopada 2017 roku, 23 stycznia 2018 roku, 15 lutego 2018 roku i 29 marca 2018 roku

w sprawie przeciwko **R. K. (1)**, s. A. i B. z domu Ś., ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonemu o to, że:

1. w dniu 29 października 2015 roku w P., wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej masie brutto 95,47 g, co stanowić może od 795 do 1191 porcji handlowych narkotyku w ten sposób, że zakupił, a następnie przewoził samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) wskazana substancje w celu jej dalszej dystrybucji;

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 29 października 2015 roku w K. na drodze publicznej kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się pod wpływem środka psychotropowego w postaci amfetaminy;

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka:

I. oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, który kwalifikuje jako występki z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych i wysokości 10 zł (dziesięć złotych) za jedną stawkę;

II. na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t. jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 ze zm.) orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci zabezpieczonych w sprawie środków odurzających opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr IV/871/16/N pod pozycją 15 i 16 oraz dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr IX/956/16/P pod pozycją 37-40;

III. oskarżonego **R. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 k.k. i skazując go za ten występki, na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

V. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i III wyroku i wymierza w ich miejsce karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 5.389 zł (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem wydatków oraz 500 zł (pięćset złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt X K 301/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 października 2015 roku R. K. (1) umówił się telefonicznie z A. Ś. na spotkanie, w czasie którego ten miał przekazać R. K. (1) większą ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Wcześniej, w krótkich odstępach czasu, tj. co 2 – 3 tygodnie R. K. (1) kilkakrotnie pozyskiwał amfetaminę od A. Ś.. Do spotkania doszło w godzinach wieczornych w P., nieopodal boiska szkolnego. R. K. (2) przyjechał swoim samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), pomimo że wcześniej sam zażył wskazaną substancję psychotropową. Towarzyszyła mu jego partnerka M. P. (1), która zajmowała przednie siedzenie pasażera. A. Ś. wręczył wówczas R. K. (1) dwa woreczki z zawartości po około 50 gramów substancji psychotropowej każdy, za co otrzymał od w/w 1.000 zł.

Dowód: częściowo zeznania i wyjaśnienia świadków: A. Ś. k. 22v.-23 oraz k. 1437-1438, 1450-1450v., 1956-1957 akt X K 1023/16; M. P. k. 90-91 oraz k. 775, 795-799 akt X K 1023/16; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 780-781, 789-790, 812, 916 akt X K 1023/16; protokół odtworzenia utrwalonych zapisów rozmów k. 1127-1192, 1250-1270 akt X K 1023/16.

Kiedy R. K. (1) około godziny 19:30 wracał do G. ze spotkania z A. Ś., w miejscowości K. został wezwany przez partol Policji za pośrednictwem sygnałów świetlnych i dźwiękowych do zatrzymania kierowanego przez siebie pojazdu. Na wskazany partol składały się dwa pojazdy – w jednym z nich znajdował się P. G. i M. W. (1), w drugim – M. K. (1) i K. W.. Wskazani funkcjonariusze posiadali przy tym wiedzę operacyjną w przedmiocie możliwości przemieszczania się R. K. (1), znajdującego się w posiadaniu znacznej ilości substancji psychotropowej, we wskazanej dacie, przez K. w kierunku G..

R. K. (1) widząc Policjantów nie podporządkował się do wystosowanego polecenia i, przecinając rondo ze znaczna prędkością, ruszył w kierunku miejscowości P.. Widząc to funkcjonariusze niezwłocznie podjęli pościg za w/w, który widząc zbliżające się radiowozy wyrzucił przez okno dwa woreczki zawierające zakupioną wcześniej amfetaminę. Wówczas P. G. i M. W. (1) zatrzymali się aby zabezpieczyć wyrzucone zawiniątka, natomiast M. K. (1) i K. W. kontynuowali pościg, który zakończył się zatrzymaniem R. K. (1).

Dowód: zeznania świadków: P. G. k. 71v.-72 oraz k. 746-747 akt X K 1023/16; M. K. (2) k. 84-85 oraz k. 749 akt X K 1023/16; częściowo zeznania i wyjaśnienia M. P. k. 90-91 oraz k. 775, 795-799 akt X K 1023/16; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 780-781, 789-790, 812, 916 akt X K 1023/16; protokół zatrzymania osoby k. 713-713v., 719-720 akt X K 1023/16; protokół oględzin miejsca k. 736-738 akt X K 1023/16.

Wstępne badania substancji znajdującej się w przewożonych przez R. K. (1) woreczkach przeprowadzone po jego zatrzymaniu w dniu 29 października 2015 roku wykazały, iż zawiera ona amfetaminę stanowiącą substancję psychotropową i wążące: pierwszy z woreczków – 48,14 gramów, drugi – 47,33 gramów. Ustalenia te potwierdziły wnioski zawarte w opinii kryminalistycznej z zakresu badań chemicznych. Ujawniona ilość substancji zidentyfikowanej przez biegłego jako zawierającą amfetaminę, o łącznej wadze netto 95,47 mogła stanowić od 795 do 1191 porcji tego narkotyku. Substancja ta należała przy tym do grupy II-P substancji psychotropowych według ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. R. K. (1) w dniu 29 października 2015 roku nie był podmiotem uprawnionym do posiadania, przewożenia, ani obracania substancjami psychotropowymi.

Dowód: protokół użycia testu narkotykowego k. 724-725, 726-727 akt X K 1023/16; protokół z badań wstępnych z zakresu badań chemicznych k. 766 akt X K 1023/16; opinia nr (...) k. 1294-1295v.

W toku czynności przeprowadzonych z udziałem R. K. (1) w dniu 29 października 2015 roku od w/w pobrane zostały dwie próbki krwi i poddano je badaniu na zawartość substancji psychoaktywnych, którego wynik był dodatni – wykazał obecność amfetaminy w pobranych próbkach w stężeniu 99ng/ml. Stężenie amfetaminy powyżej 50ng/ml powoduje skutki wywołane zaburzeniami psychomotorycznymi podobnymi do tych, które wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 promila.

Dowód: protokół badania krwi k. 905-906v. akt X K 1023/16; sprawozdanie z badania k. 903-904 akt X K 1023/16; opinia z dnia 14 grudnia 2015 roku k. 907-910 akt X K 1023/16

W toku przeszukania miejsca stałego pobytu R. K. (1), które nastąpiło po jego zatrzymaniu, tj. w dniu 29 października 2016 roku o godzinie 21:50, nie stwierdzono, aby znajdowały się tam substancje psychotropowe lub środki odurzające. Ujawniono natomiast znaczną ilość woreczków strunowych oraz wagę elektryczną, pozwalającą na odważanie z dokładnością do 0,01 grama.

We wskazanej dacie R. K. (1) nie miał też przy sobie żadnych innych podejrzanych substancji, poza tymi, które wyrzucił w trakcie ucieczki przed Policją.

Dowody: protokół przeszukania osoby k. 721-722 akt X K 1023/16; protokół przeszukania k. 740-742 akt X K 1023/16; protokół eksperymentu procesowego wraz z dokumentacją fotograficzną k. 1740-1745 akt X K 1023/16.

R. K. (1) jest uzależniony od środków odurzających.

Dowód: częściowo zeznania i wyjaśnienia świadka M. P. k. 90-91 oraz k. 775, 795-799 akt X K 1023/16; częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 780-781, 789-790, 812, 916 akt X K 1023/1, opinia sądowno – psychologiczna k. 992-994 akt X K 1023/16 , kwestionariusz wywiadu specjalisty terapii uzależnień k. 1018-1023 akt X K 1023/16.

R. K. (1) ma wykształcenie średnie techniczne. Jest kawalerem i ma jedno małoletnie dziecko pozostające na jego utrzymaniu. Pracuje fizycznie osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 3.000 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry; nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Deklaruje uzależnienie do substancji psychotropowych - amfetaminy. W roku postępowania został przebadanych przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy zgodnie stwierdzili, iż nie zachodzą względem niego przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. Był uprzednio wielokrotnie karany.

Dowód: dane osobopoznawcze k. 778-779 akt X K 1023/16; dane o karalności k. 43-45; opinia sądowno – psychologiczna k. 992-994 akt X K 1023/16/

08 września 2016

Słuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego R. K. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał przy tym, iż wielokrotnie (co 2-3 tygodnie) kupował od mężczyzny o pseudonimie (...) po 100 gramów amfetaminy, jednak zaznaczył, że zawsze kupował ją na własny użytek.

R. K. (1) nie stawiał się na żaden z terminów rozprawy zawiadamiany o nich prawidłowo.

Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

Vide wyjaśnienia oskarżonego k. 780-781, 789-790, 812, 916 akt X K 1023/16.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów Sąd uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń w przedmiocie ujawnienia w trakcie pościgu za oskarżonym dwóch woreczków ze znaczną ilością substancji psychotropowej były zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy w dniu 29 października 2015 roku podjęli próbę skontrolowania go, a następnie dokonali jego zatrzymania – P. G. i M. K. (1). Sąd stwierdził, iż obaj świadkowie zgodnie wskazali, że widzieli, jak z pojazdu kierowanego przez R. K. (1), w trakcie pościgu wylatują, woreczki z zawartością białej substancji w środku. Co istotne, w tym względzie sam R. K. (1) nie zaprzeczał, aby znajdował się w posiadaniu rzeczonych przedmiotów. Oskarżony potwierdzał nadto fakt uciekania przed funkcjonariuszami, którzy w związku z tym zmuszeni byli ruszyć za nim w pościg. Sąd nie znajdując zatem zastrzeżeń do wiarygodności omawianych zeznań dokonał w oparciu o ich treść ustaleń co do przebiegu pościgu za oskarżonym, zatrzymania R. K. (1) oraz zabezpieczenia wyrzuconych przez niego woreczków.

Przechodząc do oceny relacji A. Ś. Sąd stwierdził, iż część z nich należy pominąć bez konieczności uprzedniego poddania ich ocenie, z uwagi na fakt, iż nie odnoszą się one do czynu oskarżonego w niniejszej sprawie R. K. (1). Odnosząc się natomiast do relacji A. Ś. z kontaktów z oskarżonym – zadaniem Sądu na prawdzie polegały jedynie ostatnie z tych złożonych w toku postępowania X K 1023/16 i w tym zakresie podtrzymane na rozprawie w niniejszej sprawie. Wówczas to A. Ś. przyznał się do swojej przestępczej działalności w zakresie handlu środkami psychotropowymi, jednocześnie w tym kontekście przywołując dane R. K. (1). Sąd depozycje te uznał zaś za szczerze biorąc pod uwagę, z jednej strony treść utrwalonych zapisów rozmów, z drugiej natomiast wskazania samego R. K. (1), który podał, iż na przestrzeni kilku miesięcy regularnie zaopatrywał się u w/w w amfetaminę w znacznych ilościach. Wobec powyższego Sąd zeznania A. Ś. z dnia 08 września 2016 roku uznał za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności i w oparciu o ich treść dokonał ustaleń w sprawie.

Przechodząc do omówienia zeznań M. P. (1) – partnerki R. K. (1) – Sąd dokonał ich oceny ze szczególną uwagą i wnikliwością z uwagi na bliską relację łączącą świadka z oskarżonym. Sąd nabrał istotnych zastrzeżeń co do wiarygodności w zakresie w jakim świadek opisała moment próby zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy Policji. Zgodnie z jej relacją fakt, iż R. K. (1) miał do czynienia właśnie z Policjantami nie był oczywisty – w jej ocenie podjęcie przez niego ucieczki było więc uzasadnione. Jak nadto stwierdziła – R. K. (1) zatrzymał się niezwłocznie po usłyszeniu sygnału dźwiękowego radiowozu. Powyższego nie sposób pogodzić jednak z treścią zeznań samych funkcjonariuszy jak i z zasadami logicznego rozumowania. Nie sposób bowiem wyobrazić sobie próby zatrzymania oskarżonego do kontroli drogowej, nawet przez nieoznakowany radiowóz, bez wykorzystania jakiegokolwiek służącego ku temu atrybutu, jak chociażby sygnał świetlny, czy dźwiękowy. Biorąc pod uwagę, że P. G., M. W. (1), M. K. (1) i K. W. oczekiwali na rondzie w K. konkretnie na oskarżonego, z całą pewnością w momencie zawezwania go do zatrzymania, dali wyraźne znaki nie pozostawiające wątpliwości, iż są z Policji, w przeciwnym razie ryzykowaliby zignorowaniem ich przez nadjeżdżającego R. K. (1). Zresztą funkcjonariusze policji okoliczności te potwierdzili w swoich zeznaniach. W konsekwencji tłumaczenia M. P. (1) uznano za nielogiczne i tendencyjne – nakierowane na

wytłumaczenie niezgodnego z prawem zachowania swojego partnera, tak aby uchronić go przed odpowiedzialnością karną i polepszyć jego sytuację procesową. Odnosząc się dalej do podniesionych w czasie rozprawy twierdzeń, jakoby przed wskazaną zarzutem datą R. K. (1) był tak dalece uzależniony, że spożywał nawet 10 granów amfetaminy dziennie, co miało uzasadniać konieczność zakupienia przez niego w dniu 29 października 2015 roku aż 100 gramów tej substancji na własny użytek – Sąd zauważył, że w dniu 31 października 2015 roku M. P. (1) odnosząc się do tej samej okoliczności podała skrajnie odmienną wersję wydarzeń. Stwierdziła wówczas, że „R. miał problemy z narkotykami, ale obecnie się zmienił, wiem że R. zdarza się, że bierze narkotyki”. Użyte wówczas przez nią stwierdzenie, iż oskarżonemu „zdarza się” zażyć amfetaminę, zdaniem Sądu nie korespondowało w żadnej mierze z jej późniejszą relacją odnośnie do permanentnego pozostawiania R. K. (1) w stanie odurzenia i zażywania tak dużej ilości amfetaminy. Zasadnym było zatem uznanie, iż zeznając w dniu 29 marca 2018 roku Matka P. celowo wyolbrzymiała problem swojego konkubenta, tak aby wpisać się w jego linię obrony, w myśl której kupowanie przez niego co 2 – 3 tygodnie kolejne 100 gramów amfetaminy było przeznaczone na jego własny użytek, nie zaś do odsprzedaży. Reasumując, zeznania w/w przyczyniły się wyłącznie do ustalenia, iż w dniu 29 października 2015 roku udała się z oskarżonym do P. po czym zostali w wyniku pościgu, zatrzymani przez funkcjonariuszy Policji – okoliczności te były bowiem bezsporne wobec innych uznanych za wiarygodne dowodów.

Pominięte zostały natomiast ujawnione w toku rozprawy zeznania K. M., M. W. (2), J. W., E. K., M. K. (3), M. P. (2), M. Ż., R. J. (1), L. Ł., R. K. (3), K. G., G. R., T. W. i J. G. wskazani świadkowie nie mieli bowiem wiedzy co do okoliczności będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Podobnie – za nieprzydatne – uznano ujawnione wyjaśnienia oskarżonych w sprawie X K 1023/16 tj. Ł. K., R. J. (2), S. P. D. W., żaden z nich bowiem nie miał wiedzy odnośnie do okoliczności popełnienia przez R. K. (1) zarzucanych mu czynów.

Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć wiarygodność opinii z zakresu badań chemicznych z dnia 27 kwietnia 2017 roku, w której biegły po przeprowadzeniu badań przesłanego mu materiału w postaci białego proszku znalezionej w trakcie zatrzymania R. K. (1) w dniu 29 października 2015 roku wskazał, iż rzeczona substancja zawiera amfetaminę w postaci soli. Podobnie oceniono opinię wydaną na podstawie badania próbek krwi pobranych od oskarżonego oraz dotyczącą go opinię sądowo – psychiatryczną i opinię z zakresu informatyki. Opinie te, nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały one sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na ich podstawie.

Odnosząc się natomiast do opinii z zakresu biologii i genetyki sądowej oraz opinii biegłych odnoszących się innych oskarżonych w sprawie X K 1023/16, Sąd nie znajdując do nich zastrzeżeń pominął je jednak, gdyż z uwagi na ich treść nie były przydatne dla niniejszego postępowania. Warto przy tym zaznaczyć, że choć wskazane opinie nie potwierdzają sprawstwa R. K. (1), jednocześnie zasadniczo również nie wykluczają go.

Ponadto Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy uznając, iż zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, a ich autentyczność, a także forma nie była przez strony kwestionowana w toku postępowania.

Analizując wyjaśnienia oskarżonego Sąd stwierdził, iż zasadniczo brak jest podstaw, aby podważyć ich wiarygodność w zakresie okoliczności wejścia przez niego w posiadanie pakunków z zawartością substancji psychotropowej. Wyjaśnienia oskarżonego korelowały bowiem z twierdzeniami A. Ś. w tym przedmiocie. Kompletnie odmiennie oceniono natomiast zapewnienia oskarżonego, jakoby regularnie kupował po 100 gramów amfetaminy wyłącznie na własny użytek. Nie negując faktu uzależnienia oskarżonego od substancji psychotropowych, Sąd stwierdził, iż tłumaczenia te były niewiarygodne. Jak wynika z uznanych za polegające na prawdzie zeznań i wyjaśnień M. P. w okresie poprzedzającym wskazaną zarzutem datę R. K. (1) wprawdzie zażywał narkotyki, jednak nie w ilościach uzasadniających ich kupowanie w tak znacznych ilościach. Co więcej, tak w toku przeszukania mieszkania

zajmowanego przez oskarżonego, jak i przy nim samym nie znaleziono ani narkotyków, ani nawet pojedynczych opakowań po nich (małych woreczków strunowych), gdy tymczasem ten zeznawał, że samodzielnie porcjował sobie kupioną wcześniej w większej ilości amfetaminę, by mieć przy sobie, wychodząc „na miasto” kilka gramów gotowych do zażycia w każdej chwili. Gdyby wskazania oskarżonego w tym względzie były prawdziwe, należałoby zatem oczekiwać, że przy nim znalezione zostaną ślady takich działań, co jednak nie miało miejsca. Wprawdzie w miejscu zamieszkania ujawniono wagę i woreczki strunowe, jednak ta okoliczność może świadczyć zarówno o samodzielnym porcjowaniu dla siebie, jak i w celu dalszego rozprowadzania. Szczególnie istotny jest zatem fakt, że nie znaleziono w miejscu zamieszkania zapasów środków psychotropowych kupionych w znacznych ilościach przed dniem zatrzymania. Tym bardziej, iż zapisy rozmów R. K. (1) wskazują na czynienia ustaleń w zakresie obrotu środkami psychotropowymi. Sąd uznał zatem, że zapewnia R. K. (1), iż nie brał udziału w obrocie substancjami psychotropowymi, a jedynie je „posiadał”, wynikało z faktu, iż oskarżony zdawał sobie sprawę, iż art. 62 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje łagodniejszą karę aniżeli art. 56 ust. 1 i 3 tej ustawy i zmierzał tym samym do pomniejszenia swojej odpowiedzialności. Tą wersję wyjaśnień Sąd uznał jako przyjętą przez oskarżonego linię obrony, obliczoną na polepszenie jego sytuacji procesowej.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

W tym względzie Sąd miał na uwadze, iż w myśl art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii karze podlega min. ten, kto wbrew wskazanym przepisom ustawy, wprowadza do obrotu substancje psychotropowe lub uczestniczy w takim obrocie (ust. 1), a kara ta jest dodatkowo zaostrzona w sytuacji, gdy przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość wskazanych substancji (ust. 3). „Wprowadzanie do obrotu” zgodnie z treścią art. 4 pkt 34 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. Przez „uczestniczenie w obrocie” należy bowiem rozumieć zachowanie polegające na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem. W toku postępowania na podstawie samych okoliczności ujawnienia przestępstwa należało stwierdzić, iż ilość jednorazowo nabytych przez R. K. (1) w dniu 29 października 2015 roku substancji psychotropowej w postaci amfetaminy była niezwykła jak dla zakupu konsumpcyjnego. Co więcej, jak wyjaśnił sam oskarżony zakupów tego typu dokonywał co 2 – 3 tygodnie i choć zapewniał, że wynikało to z faktu jego uzależnienia i chęci poczynienia zapasów – jak stwierdzono przy okazji omówienia jego depozycji – tłumaczeniom tym nie sposób było dać wiary, skoro tych zapasów nie posiadał ani przy sobie ani w miejscu zamieszkania. W konsekwencji, za logiczną i najbardziej prawdopodobną w świetle elementarnych wskazań doświadczenia życiowego wersję wydarzeń przyjęto tą, zgodnie z którą substancje, w jakie zaopatrywał się oskarżony przeznaczone były do dalszej odsprzedaży. Co za tym idzie – Sąd przypisał oskarżonemu sprawstwo 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd zważył nadto, iż ilość środka odurzającego, w obrocie którego uczestniczył R. K. (1) należy uznać za „znaczny” w rozumieniu art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Mając na uwadze, że pojęcie to nie zostało ustawowo zdefiniowane, Sąd zgodnie z postulatami przyjętymi w orzecznictwie i doktrynie dokonał oceny zaistnienia omawianej przesłanki w oparciu o obiektywne kryteria. W pierwszej kolejności Sąd uwzględnił, iż w judykaturze sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego zdecydowanie przeważa pogląd, że „znaczna” ilość narkotyków to taka, którą może odurzyć się jednorazowo kilkadziesiąt osób (zob. np. post. SN z dnia 1 lutego 2007 r., sygn. III KK 257/06, OSNwSK 2007/1/339, post. SN z dnia 23 września 2009 r. sygn. I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84, wyrok SN z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. III KK 30/08, Biul. P.K. 2008/10/13, wyrok są w K. z dnia 04.10.12, sygn. II AKa 344/12, Lex nr 1236419). Kolejnym kryterium pozwalającym ocenić zaistnienie przesłanki „znaczności” będzie zaś stwierdzenie, czy jest to ilość hurtowa – ponadprzeciętna w odniesieniu do zwykłego obrotu. W omawianej sprawie obydwa warunki bez wątplenia zostały spełnione – zatrzymane przy oskarżonym 95,47 grama

amfetaminy mogło posłużyć do sporządzenia od 795 do 1191 porcji handlowych tego narkotyku i tym samym wprowadzić w stan odurzenia taką właśnie liczbę osób. Biorąc zaś pod uwagę, że przeciętna waga jednej porcji wynosi około 1 grama, 95,47 gramów przewożonego przez R. K. (1) narkotyku uznać można, że „ilość hurtową”. W konsekwencji Sąd zakwalifikował czyn oskarżonego jako występki z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. R. K. (1) prowadził tymczasem w dniu 29 października 2015 roku w K. na drodze publicznej samochód marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się pod wpływem amfetaminy, a tym samym wypełnił swoim zachowaniem znamiona występkę z art. 178a § 1 k.k.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można winę w popełnieniu przypisanego mu czynu. Oskarżony jest zdolny ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym opinia sądowo – psychiatryczna nie dostarczył podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu R. K. (1) był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 kk, zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z brzmieniem przepisów stanowiących podstawę skazania R. K. (1) za pierwszy z zarzucanych mu czynów podlegał grzywnie i pozbawieniu wolności od 2 lat do 12 lat – na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast za drugi – grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za pierwszy z przypisanych mu występki będzie kara 2 lat pozbawienia wolności i grzywna w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda z nich, zaś za drugi – kara 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając te kary Sąd, jako okoliczność obciążającą w obu przypadkach uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów wyrażający się w sposobie i okolicznościach ich popełnienia, a także motywacji sprawcy. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia, iż obu występki oskarżony dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, jednocześnie w zakresie pierwszego z zarzucanych mu czynów – działając w sposób planowy, konsekwentnie realizując przyjęte wcześniej założenia. Tym samym oskarżony wykazał się lekceważącym stosunkiem dla obowiązujących norm prawa, nie ulega bowiem wątpliwości, iż miał on pełną świadomość, że zarówno obrót środkami odurzającymi niezgodny z ustawą, jak i prowadzenie pojazdu mechanicznego pod wpływem amfetaminy jest zabroniony. Okolicznością przemawiającą na niekorzyść R. K. (1) jest również to, że ilość zatrzymanych przy nim narkotyków była znaczna. Sąd zważył nadto, że oskarżony wchodził już wcześniej w konflikt z prawem, w tym względzie należało też dodatkowo zauważyć, uzasadniało wymierzenie mu surowszej kary za drugi z przypisanych czynów, aniżeli grzywna, czy kara ograniczenia wolności. Jednocześnie fakt, że R. K. (1) nie popełnił uprzednio przestępstwa przewidzianego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skutkowało wymierzeniem mu kary za pierwszy z czynów w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wobec takich okoliczności, wskazane kary pozbawienia wolności oraz grzywna orzeczone wobec R. K. (1) nie mogły być w ocenie Sądu poczytane za nieadekwatne, a w żadnym razie – za rażąco surowe.

Jednocześnie wskazać należy, iż wysokość grzywny, tj. 100 stawek dziennych po 10 zł każda z nich, w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe;

stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie fakt, iż choć oskarżony osiąga stały miesięczny dochód, jest on jednak stosunkowo niewysoki, R. K. (1) ma przy tym na utrzymaniu małoletnie dziecko, określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione.

W pkt. II wyroku Sąd rozstrzygnął o dowodach rzeczowych w postaci zabezpieczonych w sprawie środków odurzających opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr IV/871/16/N pod pozycją 15 i 16 oraz dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr IX/956/16/P pod pozycją 37-40. W tym względzie, zauważając, iż wskazane dowody stanowiły przedmiot przestępstwa z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii lub posłużyły do jego popielenia, Sąd na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł ich przepadek na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd nadto mając na uwadze fakt uależnienia oskarżonego od substancji odurzających nie zdecydował się na orzekanie względem niego nawiązki przewidzianej w art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. Środek ten orzeka się w latach, od 3 roku do 15 lat (art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k.). W ocenie Sądu, dla określenia czasu obowiązywania tego środka karnego istotnym było, że zachowanie oskarżonego było lekkomyślne, podjęta próba ucieczki stwarzała realne, wysokie zagrożenie w ruchu drogowym. Z drugiej strony należało zauważyć, iż oskarżony nigdy wcześniej nie dopuścił się występku z art. 178a § 1 k.k. W konsekwencji powyższego należało przyjąć, iż okres obowiązywania zakazu w wymiarze minimalnym (3 lat) będzie adekwatny i spełni pokładane w nim cele.

Mając na uwadze treść art. 43a § 2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł (ustalonej w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

W związku z tym, że R. K. (1) dopuścił się popełnienia dwóch przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie VI uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 2 lat i 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności – przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione właściwie jednocześnie; z drugiej zaś fakt, iż godzą one w różne dobra prawne. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrył się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przyłączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

Z uwagi na wysokość orzeczonej wobec R. K. (1) kary oraz okoliczność jego uprzednich skazań na kary pozbawienia wolności, nie było potrzeby rozważania celowości warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 69 § 1 k.k.).

W pkt. VII wyroku Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty i pozostałe koszty sądowe w kwocie 5.389 zł. Sąd uznał bowiem, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. R. K. (1) jest osobą młoda i zdolna do pracy zarobkowej, zatem w ocenie Sądu zobowiązanie go do poniesienia wskazanych kosztów nie będzie stanowiło dla niego zbytniego obciążenia.